

EBÛ ZERR-İ GIFÂRÎ RA*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâh!

Bugün size Ebû Zer Hazretleri'nden bahsedeceğim.

Şimdi, üç tane dersim var, kısa kısa olaraktan. Ana-baba hakkında yazıyorum. Bugün 117. sayfada son yazdığım mevzu:

Bir adam geliyor Rasûlüllah Efendimiz'e şikâyette bulunuyor... Evvelâ çocuk şikâyet ediyor:

“—Babam benim malımdan yiyor.” diyor.

Babası da SAS Hazretleri'ne:

“—Yâ Rasûlallah! Ben bir vakitleri kavî idim. Kuvvetimi harcadım, malımı harcadım; bunu yetiştirdim. Bugün ben zayıf düştüm, bu kavî oldu. Binâen aleyh, benim bunun malından yememde ne beis var?” deyince, Rasûlüllah SAS Hazretleri ağladılar ve buyurdular ki:

“—Bu sözü duyan her zat ve yer mutlaka ağlayacaktır.” dediler. Sonra, “Çocuk da, çocuğun malı da babasınındır.” buyurdular.

Altına bir satır koymuş:

“—Baba evlâdının malından, gayri meşru bir şekilde yiyemez!”

Eğer evlât babasını dava edecek olursa, hapsediremez. Ahmed ibn-i Hanbel'e göre, dava kabul olunmaz. Çünkü cennet ananınbabanın

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

ayağı altındadır.

Bu sözler sizler için! Bizim vaktimiz geçti. Onun için kardeşlerim, analarınızın, babalarınızın kıymetini bilin! Eğer dünyada ve ahirette saadet istiyorsanız, onların hatırını kırmayın, onları incitmeyin! Onlara acı ve sert söz söylemeyin! Ne derlerse hoş görün, boyun bükün, rızalarını alın! Ellerini, isterseniz ayaklarını da öpün!

Hattâ bir büyüğü ziyaret etmişler. Sakalları incilenmiş böyle... Sebebini sorunca:

“—Bu akşam ben anamın ayaklarına sürdüydüm yüzümü, ondan olmuştur.” demiş.

Binaen aleyh, bakın 117. sayfayı yazıyorum. Yâni, bizim yeni yazıyla mutlaka 200 sayfayı bulur. Hep ana baba hakkında, güzel dersler var. Allah hepimizi affeylesin...

İkincisi: Geçen hafta söylediğimden bir tane unutmuştum; onu hatırladım sonra, ama vakit de geçti. Dört kişi Kâbe-i Muazzama'da toplanmışlar. Orada yapılan dua makbul ya, birisi demiş:

“—Ben bir sultan olsam!”

O, sultan olmuş. Ötekisi de:

“—Ben bir kadı olsam!” demiş; o da kadı olmuş.

Üçüncüsünün ne istediğini bilmiyorum, onu unuttum. Dördüncüsü de:

“—Ben bir ilim sahibi olsam!” demiş.

Allah ona da ilim vermiş, çok muhterem büyük bir zat olmuş.

Fakat ayağından bir rahatsızlık çıkmış adamın... O zamanın doktorları, bunun çaresini bulamamışlar ve en nihayet ayağının kesilmesine karar vermişler. Fakat o devirde, morfin denilen şey olmadığından, o acıya tahammül mümkün değil...

Adama demişler ki:

“—Sana biraz içki içirelim, sarhoş olursun. O sarhoşluğunda, bayıldığın vakitte keselim!”

“—Yook!” demiş, “Onu ben yapamam!”

Şunu yapalım, bunu yapalım; hiç biri olmamış.

“—Ya nasıl yapalım?” diye sormuşlar.

Demiş ki:

“—Ben Allah-u Teâlâ'nın zikrine başlarım. Beni aşk-ı ilâhi istilâ eder, kendimden geçerim. O geçtiğim vakitte, ne yaparsanız yapın!” demiş.

Zikre başlamış, “Allah... Allah... Allah...” diyerekten kendinden geçmiş. O gayb halinde iken, ayağını da kesmişler.

Ayıldığı vakitte, bakmış ayak kesilmiş:

“—Yâ Rabbi, ben bu ayakla hiç bir günah işlemedim. Hiç bir günah yere de adım atmadım!” demiş. “Buyurun, gömün!” demiş...

Allah böyle zikri bizlere de nasib etsin... Adımız zâkir ama, kendimiz gâfiliz. Allah, cümlemize o aşkı ilâhiyyeyi ihsân buyursun... Aşk-ı ilâhiyyeye sahip olan kimse, onun uğrunda her şeye katlanır.

Şimdi, Ebû Zerr'i söyleyeceğim:

Ebû Zer, Gıfar denilen, Mekke'ye epeyce uzak bir kabileyeye mensub. Cenâb-ı Peygamber imanını telkine başlamış, daha ya dört kişi, ya beş kişi müslüman olmuş. Ebu Zerr'in imanını ya beşinci, ya altıncı diyorlar. Bu duymuş: Böyle bir peygamber gelmiş, İslâm dinini yayıyor.

Kendileri vurucu kırıcı bir kavim... Elleri geçeni bırakmazlar. Cenâb-ı Hak hidayet edince, kimse bir şey diyemez. Bu oradan çıkmış gelmiş, Mekke'nin içerisine...

Tabii, Rasûlüllah'ı soramıyor. Bakınız ne günler geçmiş:

“—Burada Muhammed Mustafa SAS var mı, nerede bulunur?” diyemiyor adam!

Bunu dedirtmiyorlar yâni. Yalnız, adam kulak kabartıyor ki, “Acaba, nereden böyle bir şey duyabilirim de öğrenebilirim?” diyerekten. Nihayet meclislere sokula, sokula bulmuş Rasûlüllah Efendimiz'i. Gitmiş, dinlemiş;

“—Ooo, tam benim istediğim gibi bir ma'bud, bir Allah... *Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasülühû.*” demiş.

Cenâb-ı Peygamber demiş ki:

“—Müslüman oldun şimdi. Git memleketine; ben ne zaman çağırırsam, o zaman gel!”

Zemin müsait değil.

“—Yook, yâ Rasûlüllah! Ben bu şehadeti ilân etmedikçe gidemem!” demiş.

Canım dur, acele etme! Ama adam ateşli, öyle

yetişmiş. Tabiatı iktizası vurucu kırıcı adam. Girmiş Kâbe'nin içerisine:

“—Ey ehl-i Kâbe, ey Kureyř, dinleyin! *Eşhedü en lâ ilahe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasülühû.*” diye var kuvvetiyle bağılıyor, Bilâl-i Habeřî gibi...

Hemen yakalamışlar. Döğ bakalım döğ... Bayılmış. Birisi gelmiş, acımış:

“—Ne yapıyorsunuz siz, yâhu? Sizin kervan ticaret yolunuz, bunların memleketinden geçer. Bunlar da size duman attırırlar sonra!” demiş, ellerinden almış.

Fakat, adam gitmiyor. Kâbe'nin örtüsünün altına saklanmış, çıkmıyor dışarıya. Görseler, dövecekler.

Gece iki tane kadın gelmiş, putlara tapınacak. Putların karşısında durunca, dayanamamış:

“—Sersemeler, aptallar, budalalar! Bu taştır. Senin ananın, babanın, dedenin yaptığı; yahut kendi ellerinle yaptığın taştır. Buna niye tapıyorsun sen?” demiş.

“—Vay, bizim mabudlarımıza dil uzatıyor!” diyerekten, bir feryat koparmış kadınlar.

Yine toplanmış edepsiz tabaka, buna bir dayak daha atmışlar.

Tabii, Cenâb-ı Peygamber buna demiş:

“—Yavrum, sen burada yapamazsın! Ateřlisin sen, duramazsın. Sen git memleketine, oradaki insanların İslâm olmalarına gayret et!” demiş.

Artık çaresiz kalmış, gitmiş memleketine... Fakat

bakınız şuraya çok dikkat ediniz: O kırıcı kavim, kesici kavim, yol kesen, şunu yapan bunu yapan kavim, az bir zamanda –hem Gıfar kavmi, hem Eslem kavmi– Ebû Zerr’in delâletiyle İslâm’a gelmiş, el-hamdü lillâh...

Bakın, şimdi bizim halimizi arz edeyim: Bir hafta önce bir İngiliz, beyin makinası denilen makinanın [bilgisayar] hocası, karısı da edebiyat hocası; iki tane genç adam geldi. Erkeğin sakalı da vardı. Amerika’nın bilmem hangi şehrinden... İslâm olmuşlar. Şam’a gitmişler, derviş olmuşlar. Gelmişler memleketimize, bir görelim diyerekten. Bize misafir oldular. Kadın dedi:

“–Bizim memlekete gideceğiz ama, bizden başka müslüman yok ki... Ne yapalım?”

Ben de onlara bu Ebû Zer’le, Mus’ab’ı hikâye ettim:

“–Siz de onlar gibi, oradaki hristiyanları müslüman etmeye çalışın!” dedim.

Gittiler.

Allah’a şükür ki, bizi Allah müslüman memleketinde yaratmış, her tarafımız camilerle dolu, cemaatlerle dolu... Hepsini hazır bulduk yâni. Cemaat aramağa lüzum yok, cami aramağa lüzum yok. Nereye gitsek hepsi mevcut, el-hamdü lillâh... Bize düşen oraya girmek ve oraya girmeyenleri girdirebilmek.

Onun için, evlâtlarımıza geçiremiyoruz sözümüzü... Birçok insanlar var memleketimizde; onlara da sözlerimizi geçiremiyoruz. Böyle

bir aciz ve zayıf durumdayız. Allah hepimizi affetsin... Tevfîkât-ı samedâniyyesine mazhar eylesin... Bu geçen müslümanlar gibi bizi de, hakîkî müslümanlar olaraktan etrafımızdaki insanları incitmemeğe, hak yolu göstermeğe muvaffak eylesin...

Ne olursan ol aziz kardeş, bu mülkün sahibi var... Bu baştaki takke kendi kendine olmuyor; mutlaka bunu bir örücü, dikici, yapıcı var. Buna aklımız eriyor. Bu koskoca kâinat bütün varlıklarıyla beraber, kendi kendine tabiatın eseri olabilir mi? Sana bin bir tane hoca gelse de, “Bu tabiatın eseridir.” Dese, inanır mısın? Elbette inanmazsın. Fakat koskoca kâinatın sahipsiz olduğuna nasıl inanıyorsun yahu?

Bu kardeşe böyle tatlı tatlı anlat ki, varlığın sahibi vardır. Bak, bizim kendimiz var. Kendimizi düşünmek kâfi, başkasını düşünmeye lüzum yok. El-hamdü lillâh gözlerimiz de var, kâinatı da görüyoruz. Bu kâinatın içindeki, fezadaki ağırlıkları ölçecek gücümüz de yok. Bu ağırlıklar bu bomboş zemin içerisinde nasıl duruyor?

Bir cazibe kuvvetiyle bizi aldattılar. Bu cazibe kuvvetleri bunları zabt ediyormuş. Bu cazibe kuvveti Allah mıdır, yoksa ayrıca bir kuvvet midir? Hiç şüphemiz yok ki, Allah’ın tesir ve kuvveti onları tutuyor. Cazibe de, tabiat de, ne dersen de ama kuvvet Allah’ındır. Bunun adını değiştirmeye lüzum yok...

Allah cümlemizi affetsin... Bu güzel müslümanlar gibi, bize de güzel bir müslüman olma-

yı nasib eylesin... Ayağı kesilip de duymayan zâkirler gibi Allah'ı zikredenlerden; analarına, babalarına da mutî, münkad, sevgili evlâtlar olup, cennet-i a'lâya girmeye hak kazananlardan etsin Cenâb-ı Hak cümlemizi...

El-fâtiha!

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!

Mehmet Zahid KOTKU

13. 10. 1978 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/](#)

[Cuma Sohbetlerine](#)

[PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü